

Predmet: *Bihać* – optuženi Đuro Tadić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 5/13

Broj optužnice: KTO br. 3/13

Optužnica podignuta: 08.04.2013.

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZJ

Glavni pretres: 27.06.2013.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Svedok/oštećena Tahira Hajrulahović

Tokom rata živela je u mestu Ripač, opština Bihać, u kojem su živeli Muslimani, Hrvati i Srbi. Mesto je bilo pod kontrolom Vojske Republike Srpske. Za Muslimane je bila uvedena radna obaveza, pa su u pratnji policije odlazili u okolna mesta da obavljaju poljske radove. Kritičnog dana bila je sa grupom od 26 civila u mestu Duljci na branju šljiva. Bila je u grupi sa još 11 civila ispred kuće Muhameda Bojića, gde su sedeli i pili kafu koju su im iznele Fatima Bojić i njena snaja. Dok su pili kafu, dotrčala je Selma, devojčica od oko 8 godina koja im je rekla da idu neki naoružani ljudi i da se boji da će ih oni pobiti. Okrenula se i u tom trenutku je videla osmoro uniformisanih maskiranih ljudi koji su repetirali automatsko oružje, psovali ih i govorili da će im to biti poslednja kafa. Odmah su počeli da pucaju. Naoružani ljudi su došli iz pravca asfaltnog puta koji je kuće udaljen oko 80 metara. Bili su maskirani crnim kapama koje su imale proreze za oči i usta. Pogođena je dva puta u noge, a zatim sa više projektila u levu ruku. Otpuzala je do pomoćnog objekta kraj štale i sakrila se, ali je ubrzo senik na štali zapaljen pa je, bojeći se da ne izgori, otpuzala do kuće ispred koje su sedeli. Kada je dopuzala do kuće, videla je da su pod stepeništem sakrivena Fatimina unučad Šeherezada i njen brat. U kuću je ubrzo ubačena zapaljena flaša (Molotovljev koktel), pa je kuća počela da gori. Šeherezada i njen brat su pobjegli prema obližnjoj šumi, a ona je uspela da ode do susedne stare kuće koja je bila kraj samog puta. Dok je išla prema staroj kući, videla je da je od njih 11 koji su bili ispred kuće devetoro ubijeno. Nije videla šta se desilo sa ostalim civilima koji su bili na radnoj obavezi, jer su oni, kada je počela pucnjava, brali šljive u voćnjaku ispod i iznad kuće. Iz stare kuće videla je da su napadači ulazili u jedno vozilo, za koje nije sigurna koje je boje, kojim su otišli u pravcu Vakufa. Tada je videla jednog napadača bez maske - radilo se o osobi staroj oko 45-50 godina koja je imala brkove. Ostali napadači su joj izgledali mlađe, jer su se brzo kretali. Posle njihovog odlaska videla je trojicu čuvara koji su ih doveli u Duljce, i to Milana Ivančevića, Željka Šobota i Milana Pepića, koji nisu učestvovali u pucnjavi. Oni su se spremali da svojim kolima odu iz Duljaca, pa im se javila, i oni su je odvezli u ambulantu u Ripač. Nakon previjanja otišla je kući, da bi je tek 02.10.1992. godine meštalin Ratko Čanak odvezao u Drvar u bolnicu. U bolnici se zadržala do 21.01.1993. godine kada je razmenjena i prebačena za Bihać. Ranjavanje je ostavilo trajne posledice na njeno zdravlje - leva ruka joj je kraća 4,5 cm, pa je proglašena za civilnog invalida rata sa invaliditetom od 80%.

Svedok/oštećena Selma Hundija

U vreme kritičnog događaja imala je 8 godina i živela je u Duljcima u kući koja se nalazi na uzvisini, na oko 150 metara od kuće Bojića. Zajedno sa majkom otišla je na radnu obavezu

branja šljiva. Sedela je pored kuće Bojića kada je videla tri naoružana maskirana čoveka kako idu prema kući Bojića. Uplašila se i pomislila da će ih ubiti, pa je ljudima koji su sedeli ispred kuće vikala da beže. Bežala je prema svojoj kući, ali je iz pravca Bojića kuće čula pucnje. Njen pokojni otac je bio ispred kuće i video je ceo događaj, pa ju je čim je došla pitao da li je majka živa. Nešto kasnije otišla je sa ocem ponovo do kuće Bojića, gde su zatekli tela poginulih skupljena „kao grumen garotine“, pa ih je bilo teško prepoznati. Znala je da joj je među njima majka, jer je videla jednu njenu belu patiku. Vratila se sa ocem kući, a nešto kasnije su videli da je do Bojića kuće došao žuti bager. Kako tela poginulih nakon toga nije bilo, pretpostavlja da su bagerom odnesena. Posmrtni ostaci njene majke još uvek nisu pronađeni.

Svedok/oštećeni Mirhad Džaferović

U vreme kritičnog događaja imao je 10 godina i bio je na radnoj obavezi sa majkom Ismetom u Duljcima na berbi šljiva kod kuće Bojića. Očekivali su da im pripadnici Vojske Republike Srpske donesu ručak što su često činili, pa je videvši da iz pravca Kulen Vakufa dolaze dva vozila, zajedno sa Safetom krenuo prema njima. Jedno od tih vozila bilo je beli ili sivi mercedes kojim im je i ranije dovožena hrana, a drugo narandžasti ili crveni „stojadin“. Obzirom na svoje godine, on nije razlikovao marke automobila, ali su njihovi čuvari pričali šta voze, pa je po tome zaključio da se radi o mercedesu. Pored ova dva vozila koja su dolazila, na putu ispod kuće se nalazilo belo vozilo kojim su došla trojica njihovih čuvara. Iz vozila koja su došla izašlo je osmoro ljudi od kojih je prepoznao Zorana Tadića, jer je on bio jedan od stražara koji su ih ranije čuvali prilikom radne obaveze. Svi su bili u uniformama - neki u plavim uniformama sa oznakom policije, a neku u vojnim zelenim uniformama. Počeli su da stavljaju na glave najlon čarape, uzeli su iz vozila automatske puške i krenuli prema voćnjaku. Naoružani i maskirani ljudi su prošli pored njega i Safete, a čuvari Milan i Željko Šobot su im tiho rekli da beže. Odmah zatim je čuo pucnjavu i počeo da trči prema šumi. U šumi je sreo Mehu i Uzeira Rahića, svoje komšije sa kojima je krenuo prema svom selu Ripač. Usput su sreli stariji bračni par koji im je rekao da ih u Ripču traže jer se čulo da ima preživelih i da tamo ne idu, pa su preplivali Unu i pobjegli u Hrvatsku. Poznavao je sve oštećene sem Bojića, jer su mu to komšije iz Ripča, dok su Bojići iz mesta Duljci. Pomoću DNK analize utvrđen je identitet pronađenih posmrtnih ostataka njegove majke, pa su iste sahranili na mesnom groblju u Ripču.

Svedok/oštećeni Sead Dupanović

O samom događaju, u kojem su mu stradali otac Meho Dupanović i stric Muho Dupanović, nema neposrednih saznanja. Od Muhe Ibrahimpašića, koji je preživeo događaj u Duljcima, čuo je šta se dogodilo kritičnog dana. Prošle godine je pronađen i sahranjen deo posmrtnih ostataka njegovog oca.

Svedok/oštećeni Ahmed Šahinović

Nema neposrednih saznanja o stradanju svojih roditelja Bekira i Zafe. Od komšija Rifeta Dupanovića i Ismeta Softića čuo je šta se dogodilo u Duljcima. Pričalo se da su to uradili ljudi iz Rajinovca radi osvete zbog poginulih boraca. Posmrtni ostaci njegovog oca ni do danas nisu pronađeni. Pronađen je samo deo posmrtnih ostataka njegove majke.

Svedok/oštećeni Firduz Rahić

O stradanju svog oca Šere Rahića čuo je od komšije Rifeta Rahića. Rihet mu je ispričao da se, kada je počela pucnjava u Duljcima, sakrio u jednu štalu na čiji senik se popeo i njegov otac.

Ubrzo je došao vojnik koji se popeo na senik, nakon čega je Rifet čuo jauk njegovog oca, pa pretpostavlja da mu je otac prvo uboden nožem. Odmah posle toga začuo se rafal kojim je njegov otac ubijen. Neko od vojnika je rekao: „Pali, Zorane“, nakon čega je senik na štali zapaljen. Telo oca do danas nije pronađeno.

Svedok/oštećena Zuhra Dupanović

O stradanju svog supruga Muhe Dupanovića čula je od očevica događaja Muhe Ibrahimpašića. Do danas je pronađen samo manji deo posmrtnih ostataka njenog supruga.

Svedok/oštećeni Ismet Bojić

U Duljcima su mu, ispred kuće njegovog brata stradali majka Fatima, te snaja Senija i bratanica Aldina koja je tada bila dete od oko 8 godina. O događaju je saznao od bratanice Šeherezade koja je izbegla u Hrvatsku i javila se preko Crvenog krsta. Naknadno su pronađeni posmrtni ostaci njegove snaje i bratanice, dok posmrtni ostaci njegove majke do danas nisu pronađeni.

Fond za humanitarno pravo